

Het verhaal van Roberto

Dit is het verhaal van Roberto. Roberto is... een roodborstje, dat — als zijn soortgenootjes — vrolijk buiten rond vliegt en zich nu en dan in de stadstuinen laat zien; zo een vleugje romantiek brengend in het drukke, keiharde, zakelijke leven van de mensen van deze tijd.

Tot nu toe is er dus niets bijzonders aan dit verhaal. Maar Roberto is niet als gewone roodborstjes.

Op een goede dag vloog hij door het raam van de eerste verdieping van een stadshuis naar binnen, fladderde wat rond, zette zich hier en daar neer op een portretlijst, een lamp, een plant... en liet zich maar moeilijk naar buiten drijven. Na een kort tijdsverloop verscheen het beestje weer en bleef de hele nacht binnen, hoewel het raam naar de vrijheid bleef openstaan. Hij koos zich een plaatsje op een bloempotje met een plant, dat aan de wand hangt, stak na een tijdje z'n kopje in de veren en bleef daar de hele nacht zitten slapen. Dat ging zo twee weken door, met af en toe een onderbreking van een enkele nacht.

Eten of drinken roerde het roodborstje niet aan. Het kwam gezellig logeren en verwisselde het bloempotje aan de kamermuur weer eens voor de lamp of de lijst van een schilderij, waar het dan z'n bivak voor de nacht opsloeg. Blijkbaar zocht het de warmte 's nachts (de kamer is centraal verwarmd).

Het is oer-gezellig 's avonds, als het begint te schemeren, het roodborstje naar binnen te zien komen, en het is beslist kaal en leeg, als het diertje niet verschijnt.

Van de hond Poltje, die ook in huis is, trekt de roodborst zich niets aan. Hij blijft rustig zitten en neemt met z'n kraalooigjes de hele omgeving scherp op. Ook de mensen, die af en toe de kamer binnen komen.

Een gast, die zo steeds terug komt, blijft natuurlijk geen vreemde; daarom kan hij ook niet naamloos blijven. Het roodborstje luistert nu naar de naam Roberto. Als het diertje er soms nog niet is 's avonds, roep ik op het balkon zijn naam en fluit. Dikwijls zit dan na een kwartiertje het beestje op een van z'n geliefkoosde plekjes in de kamer.

Als het erg koud is 's nachts, doe ik het raam gedurende de nachturen dicht. 's Morgens tegen 7 uur zet ik het weer

open en dan verdwijnt Roberto in een wip. Hij hoort dan buiten de andere vogels en is natuurlijk niet meer te houden.

Ik vermoed, dat hij overdag z'n voedsel buiten zoekt (een roodborstje is hoofdzakelijk insekteneter).

Na twee weken bleef het diertje weg, maar na een periode van een dag of acht vloog het weer naar binnen en bleef ruim een week weer regelmatig komen. Bleef dan weleens een nachtje of soms een paar nachten weg, en zat daarna weer op z'n gewone plaatsje.

Dit is dan het verhaal van Roberto. Het is nog niet uit, want tot vóór twee dagen kwam het diertje in de schemering nog naar binnen gevlogen. Hoe lang dit zal duren, weet ik niet. M'n gezonde verstand zegt, dat op een gegeven moment Roberto niet meer terug zal komen, misschien zal wegtrekken of aldoor buiten blijven in de omgeving. En ik zal het diertje missen. Maar ik ben dankbaar voor de zonnige ogenblikken, die dit fijne schepseltje Gods me heeft gegeven en voor het vertrouwen, dat het beestje blijkbaar had om zo dicht in de nabijheid van de mens te vertoeven. Voor allen, die van vogels houden, en van dieren in het algemeen, heb ik dit alles opgeschreven.

Mocht een van u ooit ook eens zo iets ondervinden, zet dan zo'n vogeltje nooit in een kooi — dat overleeft het niet — maar laat het z'n vrijheid en beschaam z'n vertrouwen in de mens niet.

• *Mej. L. W. Spreij, v. Frankenbergestraat 90, Voorburg (ZH).*

Een witte boerenzwaluw

Op 8 juli zagen wij een witte zwaluw op een telefoondraad zitten, naast enkele normaal gekleurde boerenzwaluwen. De lichte vogel had onder het snaveltje, dat net als de pootjes rossig was, een roodachtig bejje, zoals de boerenzwaluw. De staart deed meer denken aan die van een huiszwaluw. (Kan het geen jong zijn geweest? — Red.)

Na een minuut of vijf begon de vogel insekten te vangen. Hij was in het geheel niet schuw en naderde ons soms tot op 1,5—2 meter. Een boer, die daar woont, verklaarde de vogel geregeld te zien.

• *A. J. Kuijer, Kortestraat 9, Winterswijk.*